

Til lovforslag nr. L 71. Betænkning afgivet af Retsudvalget den 23. februar 1999

Betænkning

over

Forslag til lov om ændring af udlændingeloven og lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v.

(Ophævelse af revisionsbestemmelse, registrering af personfotoграфи m.v.)

Udvalget har behandlet lovforslaget i nogle møder og har herunder stillet spørgsmål til indenrigsministeren, som denne har besvaret skriftligt.

Nogle af udvalgets spørgsmål til indenrigsministeren og dennes svar herpå samt en henvendelse fra Council of the Baltic Sea States og indenrigsministerens kommentar hertil er optrykt som bilag til betænkningen.

Der er af indenrigsministeren stillet ændringsforslag, hvorom henvises til de ledsagende bemærkninger.

Herefter indstiller et *flertal* (Socialdemokratiets, Venstres, Det Konservative Folkepartis, Dansk Folkepartis, Det Radikale Venstres og Fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) lovforslaget til *vedtagelse* med det stillede ændringsforslag.

Et *mindretal* (Socialistisk Folkepartis og Enhedslistens medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling.

En del af mindretallet (Socialistisk Folkepartis medlem af udvalget) finder det i lyset af, at Udlændingestyrelsen i asylsager ofte har en umådelig lang sagsbehandling, helt uacceptabelt, at der med dette lovforslag i princippet ingen øvre grænse er for perioden, hvor den midlertidige opholdstilladelse løber og en eventuel varig opholdstilladelse træder i kraft.

De bestemmelser, som tidligere har været suppleret med en revisionsbestemmelse, har langt

hen ad vejen været bestemmelser, SF har modsat sig. SF ser derfor et problem i at gøre disse bestemmelser permanente. Her skal særligt nævnes muligheden for at frihedsberøve asylsøgere, der behandles efter den særlige åbenbart grundløst-procedure, i denne fase. Det er SF's indtryk, at hverken Udlændingestyrelsen eller Flygtningenævnet i tilstrækkeligt omfang er informeret om udviklingen og situationen i de lande, asylsøgere kommer fra. Dette medfører, at myndighederne ofte fejlvurderer en asylsøgers mulighed for at opnå sikkerhed i oprindelseslandet, og at vurderingen af, hvem der skal omfattes af åbenbart grundløst-proceduren, ikke tilpasses hurtigt nok til de faktiske forhold.

Derudover har den anvendte frihedsberøvelse slet ikke været underkastet den nøje og grundige vurdering, som Folketinget i sin tid blev lovet. SF finder, at dette forslag er endnu et skridt på en trist og lang rute, som Danmark har begivet sig ud på, en rute, hvor succeskriteriet er færrest muligt ind og flest muligt ud, samt at processen indbefatter mistænkeliggørelse af mennesker, der søger asyl i Danmark.

En anden del af mindretallet (Enhedslistens medlem af udvalget) finder, at lovforslaget medfører, at der på en række områder i udlændingeloven gennemføres foranstaltninger, som ud fra et retssikkerhedsmæssigt synspunkt er stærkt betænkelige.

Der tænkes for det første på de dele af lovforslaget, som vedrører revisionen af ændringerne i

udlændingeloven fra 1995, og for det andet på de nye regler, som tilføjes med dette lovforslag.

Med hensyn til de første dele er denne del af mindretallet tilfreds med, at bestemmelserne om, at Dansk Flygtningehjælp har mulighed for rådgivning af asylsøgere i af- eller udvisningsposition, kan fortsætte, og har bemærket, at ministeriet »vil udarbejde nye retningslinjer for omfanget og indholdet af rådgivningsordningen og i den forbindelse overveje, hvorvidt der er behov for at udvide ordningen til at omfatte andre grænseovergange end Københavns Lufthavn i Kastrup, og om, hvilke sagstyper rådgivningsordningen fremover skal omfatte« (jf. punkt 3.4.2 i bilag 8, side 10).

Denne del af mindretallet er ligeledes tilfreds med, at ordningen med, at afhøringen af asylsøgere forbliver civiliseret, sådan som det er sket ved overførelsen fra politiet til Udlændingestyrelsen, fortsætter.

Derimod er det denne del af mindretallets opfattelse, at flere af de øvrige bestemmelser, der er til revision, langtfra er vurderet på et tilfredsstillende grundlag. Der tænkes her på, at bestemmelserne om Flygtningesnævnets formands/næstformænds mulighed for selv at afgøre anmodninger om genoptagelse af sager ikke har kunnet bedømmes på grundlag af et statistisk materiale, fordi dette ikke findes! Af besvarelsen af spørgsmål nr. 5 og 6 fremgår det, at der med bestemmelserne blev overdraget endog meget vidtgående skønspregede beføjelser til formanden med hensyn til vurderingen af, om der i en konkret sag foreligger nye oplysninger, samt om disse kan antages at ville ændre nævnets afgørelser. I lyset af oplysningen i svaret på spørgsmål 5 og 6 om, at der ikke foretages en statistisk registrering af, på hvilket grundlag der meddeles afslag på genoptagelse af en sag, ville det efter Enhedslistens opfattelse have været ønskeligt, om ministeriet havde sikret, at der til brug for lovrevisionen havde været sikret et fyldestgørende grundlag for vurderingen af en så skønspregt bestemmelse. Det kan ikke komme bag på ministeriet, at der skulle foretages en lovrevision, al den stund det jo indgik i vedtagelsen af loven i 1995. Derfor er det efter Enhedslistens opfattelse meget uheldigt, at ministeriet ikke har forberedt denne lovrevision bedre fra begyndelsen.

Det forekommer ligeledes denne del af mindretallet besynderligt, at Advokatrådet ikke – i modsætning til de øvrige parter, der indgår i

asylsagsbehandlingen – er blevet bedt om selvstændigt at komme med sine kommentarer til ordningerne. Selv om rådet gennem sin plads i nævnets koordinationsudvalg har haft mulighed for at kommentere en del af 1995-ændringerne, ville det have været nyttigt og hensigtsmæssigt, om rådet havde haft mulighed for selvstændigt at kommentere ikke bare dette ene punkt, men generelt at forholde sig til – som repræsentant for asyladvokaterne – virkningerne af f.eks. bestemmelserne om udvidelse af formandskompetencen eller bestemmelsen om begrænsningen af muligheden for at fremlægge beviser for nævnet, som kunne have været fremlagt tidligere i sagsforløbet.

Lovforslaget indeholder desuden flere forslag til nye bestemmelser, som denne del af mindretallet ikke kan tilslutte sig. Der tænkes her især på bestemmelsen om den de facto-indførelse af en ny bestemmelse om beregning af treårsfristen. Den foreslåede bestemmelse er efter Enhedslistens opfattelse et udtryk for en retssikkerhedsmæssig udskridning, som peger i retning af en yderligere udvidelse af fristen for inddragelse af opholdstilladelser. Siden udlændingelovens vedtagelse er fristen allerede udvidet med et år til tre år, og med denne nye beregningsmodel sker der et skred, som man kan frygte vil føre til, at rammerne på et senere tidspunkt vil blive søgt flyttet yderligere. Der synes efter Enhedslistens opfattelse ikke at være noget sagligt grundlag i hverken bemærkningerne til lovforslaget eller i besvarelsen af de spørgsmål, der er stillet under udvalgsarbejdet, for, at udlændingemyndighederne ikke skulle kunne sikre en rettidig behandling af en ansøgning om opholdstilladelse med henblik på varigt ophold inden udløbet af treårsfristen. Efter Enhedslistens opfattelse bevirker den foreslåede bestemmelse, at der for den enkelte udlænding skabes en retssikkerhedsmæssig gråzone, som mere synes at tage hensyn til, at myndighederne ikke skal kunne gøres ansvarlige for langsommelig sagsbehandling, end den tager hensyn til udlændingens berettigede forventning om – efter tre års midlertidigt opholdsgrundlag – at kunne skabe sig en tilværelse uden frygt for fremtiden.

Indførelsen af registrering af personfotografier af asylsøgere savner efter Enhedslistens opfattelse saglig begrundelse. Argumenterne i bemærkningerne til lovforslaget om, at det vil lette sagsbehandlingen for asylsøgerne, fordi de så

ikke ville skulle rejse til Sandholmløjren for at blive fotograferet, virker efter Enhedslistens opfattelse ikke overbevisende. Derudover er brugen af fotografier til identifikation sammenlignet med brugen af fingeraftryk ikke særlig sikker. Et fingeraftryk er uforanderligt, hvorimod et ansigt vil kunne ændres og derfor ikke vil have samme brugbarhed til identifikation.

Denne del af mindretallet finder – på trods af en positiv vurdering af enkelte af ændringerne fra 1995 – at lovforslaget bør forkastes, da det samlet set vil bevirke, at der sker et retssikkerhedsmæssigt tilbageskridt, som er uacceptabelt.

Et *andet mindretal* (Centrum-Demokraternes medlem af udvalget) vil redegøre for sin stilling til lovforslaget ved 2. behandling.

Et *tredje mindretal* (Kristeligt Folkepartis medlem af udvalget) vil stemme hverken for eller imod lovforslaget ved 3. behandling.

Lissa Mathiasen (S) fmd. Per Kaalund (S) Dorte Bennedsen (S) Else Marie Mortensen (S)

Jan Petersen (S) Anne Baastrup (SF) nfm. Sonja Albrink (CD) Elisabeth Arnold (RV)

Søren Søndergaard (EL) Birthe Rønn Hornbech (V) Inge Dahl-Sørensen (V) Karen Rønde (V)

Tom Behnke (FP) Bendt Bendtsen (KF) Pernille Sams (KF) Peter Skaarup (DF)

Tove Videbæk (KRF)

Ændringsforslag

Af *indenrigsministeren*, tiltrådt af et *flertal* (S, V, KF, DF, RV og FP):

Til § 6

1) Paragraffen affattes således:

»§ 6

Loven træder i kraft den 1. april 1999.«

Bemærkninger

Til nr. 1

Det foreslås, at ikrafttrædelsesbestemmelsen ændres, således at loven træder i kraft den 1. april 1999.

Bilag 1

Henvendelse fra Council of the Baltic Sea States

Indenrigsminister Thorkild Simonsen
Indenrigsministeriet
Christiansborg Slotsplads 1
DK-1218 København K

17. december 1998

Kære Thorkild Simonsen

Ved lovændringen i 1995 (lov nr. 382 af 14/6-1995) indførtes en bestemmelse i udlændingelovens § 36, stk. 1, 3. pkt., hvorefter en udlænding, hvis ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 forventes eller er udtaget til behandling efter åbenbart grundløs-proceduren kan frihedsberøves. Ifølge samme lovs § 4 fremsætter indenrigsministeren i folketingsåret 1998-99 lovforslag til revision af visse bestemmelser – bl.a. ovenstående udvidede adgang til frihedsberøvelse af asylsøgere.

Anledningen til denne henvendelse er fremsættelsen af forslag til lov om ændring af udlændingeloven m.v. (L 71/1998-99) som lægger op til, at denne ordning videreføres uændret, og at revisionsbestemmelsen i 1995-loven ophæves.

Som du måske ved, var jeg i 1994-1995 optaget af sagen om politiets dengang uhjemlede praksis med hensyn til disse frihedsberøvelser og korresponderede med både din forgænger og med Justitsministeriet igennem længere tid.

Jeg skal ikke på nuværende tidspunkt gå i detaljer med mine betænkeligheder, men vedlægger til din orientering kopi af min afsluttende korrespondance med Birte Weiss.

Af Birte Weiss' brev til mig af 23. maj 1995 fremgår, at ministeren løbende vil følge udviklingen i kriminalitet, indrejsetal og sagsbehandlingstal på asylområdet med henblik på at vurdere nødvendigheden af at bibeholde den bestemmelse. Endvidere tilkendegives en hensigt til om et år (dvs. i 1996) at foretage en grundig evaluering af nødvendigheden af at opretholde en sådan udvidet adgang til frihedsberøvelse af asylsøgere under sagsbehandlingen.

Som det fremgår af mit brev af 30. maj 1995, var og er jeg fortsat i tvivl om bestemmelsens forenelighed med Danmarks internationale for-

pligtelser og anerkendte menneskeretlige standarder. Jeg noterede mig med tilfredshed din forgængers hensigt til nøje at følge udviklingen samt til at iværksætte en grundig evaluering. Jeg skal i denne forbindelse forespørge, om en sådan evaluering har fundet sted, og om den i givet fald har inddraget spørgsmålet om hvorvidt, det er muligt at lægge en konkret og individuel vurdering til grund for beslutningen om at frihedsberøve.

Det fremgår, så vidt jeg kan se, ikke af bemærkningerne til L 71. Her anføres blot, at "Indenrigsministeriet finder, at ordningen har fungeret efter hensigten og har ført til de ønskede resultater". Der er ingen bemærkninger om, i hvilket omfang adgangen til frihedsberøvelse rent faktisk anvendes i praksis – i det hele taget synes der at mangle faktuelle oplysninger som principielt beslutningsgrundlag for at fortsætte ordningen uændret og ophæve revisionsbestemmelsen.

Af bemærkningerne fremgår imidlertid, at en asylansøgers *nationalitet* har været afgørende for, om den særlige adgang til frihedsberøvelse er blevet anvendt. I den forbindelse henledes opmærksomheden på, at det i begge de to udtalelser fra Indenrigs- og Justitsministeriet i 1995 blev lagt til grund, at den foreslåede lovændring ville stride mod de forpligtelser, Danmark har påtaget sig i forbindelse med tiltrædelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, medmindre lovændringen administreres således, at en "frihedsberøvelse alene vil blive iværksat efter en *konkret og individuel vurdering* af den pågældendes forhold...".

Deraf følger, at nationalitet ikke kan være enefølgende, og der må foreligge konkrete individuelle holdpunkter for at antage, at den pågældende – efter at have indgivet ansøgning om asyl

– vil unddrage sig asylsagsbehandling. Jeg satte i mit førnævnte brev spørgsmålstegn ved, om det rent faktisk ville vise sig muligt at lægge en konkret og individuel vurdering til grund for beslutningen. Bemærkningerne til L 71 synes at tage dette for givet.

Jeg har fået indtryk af, at der igennem længere tid ikke har været foretaget frihedsberøvelser i medfør af bestemmelsen. Da ordningen i mine øjne fortsat rummer uafklarede retssikkerhedsmæssige og menneskeretlige problemer, finder

jeg det betænkeligt, at bestemmelsen med L 71 blot videreføres, samt at revisionsbestemmelsen ophæves. Det tilføjes afslutningsvis, at det i bemærkningerne erklærede formål med bestemmelsen i § 36, stk. 1, 3. pkt. – ”at skabe en sådan signaleffekt, at færre asylansøgere med helt udsigtsløse sager forsøger at få ophold i Danmark” – ikke kan betragtes som et menneskeretligt sagligt kriterium.

Jeg modtager gerne dine bemærkninger til ovenstående.

Med venlig hilsen

Ole Espersen

Kopi: Udenrigsministeren samt Medlem af CSO, Hans Brask
Folketingets Retsudvalg

Indenrigsminister Birte Weiss
Indenrigsministeriet
Christiansborg Slotsplads 1
DK-1218 København K

Pr. telefax (i alt 3 sider)

30. maj 1995

Kære Birte Weiss

Tak for dit brev af 23. maj med kommentarer til mit brev af 11. maj 1995, hvor du medsender en udtalelse af 18. maj 1995 fra Justitsministeriet vedrørende forslag til ændring af udlændingeloven samt Indenrigsministeriets udredning af 3. maj 1995.

Jeg synes, de grundige udredninger har været nyttige, hvilket de utvivlsomt også vil være i forbindelse med administrationen af den eventuelt kommende lovændring. Bl.a. lægger jeg vægt på, at det både i Indenrigsministeriets og i Justitsministeriets udtalelser lægges til grund, at lovændringen vil stride imod de forpligtelser, som Danmark har påtaget sig i forbindelse med tiltrædelsen af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, medmindre lovændringen administreres således, at en "frihedsberøvelse alene vil blive iværksat efter en konkret og individuel vurdering af den pågældendes forhold".... Deraf følger, at hverken alder eller nationalitet kan være eneafgørende, og der må foreligge konkrete individuelle holdepunkter for at antage, at den pågældende – efter at have indgivet ansøgning om asyl – vil unddrage sig asylsagsbehandling. Jeg går ud fra, at sådanne individuelle begrundelser vil blive givet af såvel politi som af domstole, i det omfang domstolene inddrages.

Da jeg i øvrigt forstår, at lovforslaget vil blive fremmet, skal jeg for en ordens skyld kun knytte enkelte kommentarer til det modtagne materiale.

Et hovedpunkt i forbindelse med vurderingen af forslagets forhold til Menneskerettighedskonventionens Artikel 5 er, om der er tale om en person, "mod hvem der tages skridt til udvisning eller udlevering".

Selv om man nu fortolker begreberne udvisning og udlevering bredere end i normal dansk forståelse, vil der formentlig kunne være enighed om, at dét Artikel 5, stk. 1, litra f, vedrører, er personer, mod hvem der tages skridt til "bortfjernelse fra landet", jf. også din skrivelse side 3:

"ud fra en sproglig fortolkning af, hvad der ligger i selve ordet "udvisning" forekommer det mest nærliggende at lade udvisningsbegrebet omfatte enhver tvangsmæssig udsendelse af en udlænding, der har fortabt sin ret til ophold i den udsendende stat, og ikke kun de tilfælde, hvor der knyttes et indrejseforbud til udsendelsen".

Men det er der netop ikke tale om, når en person som f.eks. i bulgarerens tilfælde, jf. Østre Landsrets 16. afd.s kendelse af 23. sept. 1994, var i besiddelse af et lovligt – eller formodet lovligt – visum. Hans ansøgning om asyl kan jo ikke retligt betragtes siges at være indledning af en procedure, der kan ende med udvisning, men alene med et afslag og derefter med yderligere beslutninger.

Jeg synes i øvrigt, at det er værd at understrege, at en asylansøger, uanset asylmotiv og uanset nationalitet, køn og alder, alene betjener sig af en ret, som han har såvel internationalt som nationalt til at søge om beskyttelse. Han begiver sig fuldt legalt ind i en administrativ procedure. Derimod er den person, der står over for en udvisning eller udlevering karakteriseret ved, at han har eller formodes at have begået noget "irregulært", enten en lovovertrædelse eller en anden form for handling i strid med det pågældende lands udlændingeregler.

Justitsministeriets henvisning til sagen Caprino v. UK taler om at "a lawful deportation procedure has been instituted....". For mig er det at strække ordene meget vidt at tale om, at en asylansøgning om asyl og en forventet åbenbart grundløs-procedure er ensbetydende med, at "a deportation procedure has been instituted".

Jeg har i øvrigt mærket mig, at der tilsyneladende ingen kommissionspraksis er vedrørende frihedsberøvelse under asylsagsbehandling.

Jeg er for så vidt enig med Justitsministeriet i, at Den Europæiske Menneskerettighedskonvention er opbygget på en sådan måde, at det oftest

ikke så meget er selve reglerne på et bestemt retsområde som reglernes anvendelse, der i det konkrete tilfælde kan være i strid med rettighe-derne i henhold til Konventionen. Alligevel forekommer det mig betænkeligt at nævne nationalitet (jf. Konventionens Art. 14) som et element, der kan indgå i begrundelsen for noget så alvorligt som en frihedsberøvelse.

Jeg har med tilfredshed noteret mig, at du nøje vil følge udviklingen i kriminalitet, indrejsetal og sagsbehandlingstal med henblik på at vurdere

nødvendigheden af at bibeholde den foreslåede bestemmelse, og at der om cirka et år foretages en grundig evaluering af nødvendigheden af at opretholde en sådan udvidet adgang til frihedsberøvelse af asylansøgere. Det er under de givne forhold tilfredsstillende. Jeg går ud fra, at denne evaluering også vil inddrage det meget væsentlige spørgsmål: viser det sig muligt at lægge en korrekt og individuel vurdering til grund for beslutninger af denne karakter?

Med venlig hilsen

Ole Espersen

Kopi: Folketingets Retsudvalg
Udenrigsminister Niels Helveg Petersen
Medlem af CSO Kirsten Biering
Folketingets Ombudsmand – til orientering

København, den 23. maj 1995

+ bilag
Fhv. minister
Ole Espersen
Østersørådet
Amagertorv 14
1160 København K

Kære Ole Espersen

Tak for dit brev af 11. maj 1995, hvori du fremsætter en række bemærkninger til det forslag til ændring af udlændingeloven (lovforslag nr. L 194), som er fremsat den 4. april 1995, og som er under behandling i Folketinget.

I brevet giver du navnlig udtryk for, at de foreslåede regler om udvidet adgang til frihedsberøvelse af asylansøgere giver anledning til alvorlige betænkeligheder, idet det er tvivlsomt, om bestemmelserne i lovforslaget vedrørende frihedsberøvelse af asylansøgere i forbindelse med den særlige hasteprocedure i visse åbenbart grundløse-sager er i overensstemmelse med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EM-RK) art. 5 og 14.

Som det fremgår af forarbejderne til lovforslaget, har Indenrigsministeriet foretaget en dybtgående udredning af, hvorvidt anvendelse af frihedsberøvelse over for asylansøgere under asylsagens behandling i den særlige hasteprocedure vil være forenelig med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Udredningens hovedkonklusioner er, som du selv har anført – gengivet i lovforslagets bemærkninger s. 28 ff.

Udredningen blev ved brev af 3. maj 1995 sendt til høring i Justitsministeriet og Udenrigsministeriet.

Indenrigsministeriet har den 18. maj 1995 modtaget svar fra Justitsministeriet, mens Udenrigsministeriets høringssvar forventes snarest at indkomme.

Jeg kan derfor sende dig ikke blot et eksemplar af udredningen, men også en kopi af Justitsministeriets høringssvar. Så snart Indenrigsministeriet modtager et høringssvar fra Udenrigsministeriet, vil du ligeledes modtage en kopi af dette.

Som du kan se, fremgår det både af Indenrigsministeriets udredning og af Justitsministeriets høringssvar, at den foreslåede lovændring vedrørende frihedsberøvelse af asylansøgere ikke vil

stride imod de forpligtelser, som Danmark har påtaget sig i forbindelse med tiltrædelsen af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, under forudsætning af, at lovændringen administreres i overensstemmelse med lovforslagets bemærkninger, således at en frihedsberøvelse alene vil blive iværksat efter en konkret og individuel vurdering af den pågældendes forhold.

Jeg finder herefter ikke, at den foreslåede lovændring vedrørende frihedsberøvelse giver anledning til betænkeligheder, idet forslaget dels holder sig inden for vores internationale forpligtelser, dels er en absolut nødvendighed for at fastholde vores hurtige sagsbehandlingstider i åbenbart grundløs-proceduren, jf. nærmere bemærkningerne til lovforslaget s. 16 ff.

I relation til art. 5 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, hvorefter der under visse nærmere betingelser kan foretages frihedsberøvelse af udlændinge, mod hvem der "tages skridt til udvisning", anfører du, at det forekommer tvivlsomt, om udvisningsbegrebet efter Den Europæiske Menneskerettighedskonvention – som anført i lovforslagets bemærkninger – også omfatter udsendelse efter afslag på ansøgning på asyl og således er bredere end det danske udvisningsbegreb efter den nugældende udlændingelov, der alene omfatter situationer, hvor der til udvisning er knyttet et indrejseforbud.

Jeg skal her henvise til den nærmere drøftelse af dette spørgsmål i Indenrigsministeriets udredning på siderne 66-73 og i Justitsministeriets udtalelse pkt. 2 og 4 og skal navnlig fremhæve følgende:

Ud fra en sproglig fortolkning af, hvad der ligger i selve ordet "udvisning", forekommer det mest nærliggende at lade udvisningsbegrebet omfatte enhver tvangsmæssig udsendelse af en udlænding, der har fortabt sin ret til ophold i den udsendende stat, og ikke kun de tilfælde, hvor der knyttes et indrejseforbud til udsendelsen.

Der må endvidere lægges betydelig vægt på, at udvisningsbegrebet i relation til de i 7. tillægsprotokol opstillede betingelser for udvisningsproceduren i litteraturen forstås som ethvert tiltag, hvorved en udlænding tvinges til at forlade landet, og som ikke er udlevering til en anden stat i retsforfølgningssøjemed, jf. Peer Lorentzen m.fl.: Den Europæiske Menneskerettighedskonvention med kommentarer s. 494.

Det kan yderligere anføres, at Danmark før udlændingeloven af 1983 benyttede begrebet udvisning i en bredere sammenhæng, der også omfattede tilfælde, hvor en udlænding efter afslag på opholdstilladelse udsendes af landet, og at konventionsbestemmelsen blev udformet i 1950 – på et tidspunkt, hvor også Danmark benyttede et bredere udvisningsbegreb end i dag.

Det forhold, at konventionens opregning af tilfaldte frihedsberøvelser er udtømmende, og at undtagelserne fortolkes restriktivt med afvisning af udvidende fortolkning, kan ikke tale imod at anse tilfælde, som ligger inden for konventionens ordlyd, for omfattet af konventionens udvisningsbegreb, jf. den tilsvarende anvendelse af udvisningsterminologien i adskillige nationale lovgivninger.

Det tilføjes, at konventionens udvisningsbegreb er autonomt og uafhængigt af de nationale lovgivningers brug af begrebet.

Konventionens udvisningsbegreb må på denne baggrund antages at omfatte tilfælde, hvor en asylansøger efter et afslag på opholdstilladelse udsendes af landet.

Efter din opfattelse er det endvidere tvivlsomt, om art. 5 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention omfatter frihedsberøvelse af asylansøgere i situationer, hvor en beslutning om nægtelse af asyl må anses for nært forestående. Spørgsmålet er i den forbindelse, hvilken betydning ordene i art. 5 ”mod hvem der tages skridt til” kan tilægges.

Jeg skal her henvise til den nærmere drøftelse af dette spørgsmål i Indenrigsministeriets udredning på siderne 73-80 og i Justitsministeriets udtalelse pkt. 2 og 4 og skal navnlig fremhæve følgende:

Efter Den Europæiske Menneskerettighedskommissionens praksis vil en frihedsberøvelse med henblik på udvisning i henhold til artikel 5, stk. 1, litra f, kunne ske, mens selve spørgsmålet om udvisning behandles, såfremt der faktisk ver-

serer en udvisningssag, og såfremt behandlingen fremmes med den fornødne hurtighed.

Der kan her henvises til Kommissionens afgørelser i sagen Lynas mod Schweiz (app. No 7317/75, DR 6 p, 141f.), i sagen A. mod Sverige (appl. No. 11531/85, DR 53 p. 128), og i sagen Caprino v. UK, (app. No. 6871/75, DR 12 p. 14).

Tilsvarende anføres det i litteraturen om den pågældende konventionsbestemmelse, at udvisnings- eller deportationsagerne generelt på grund af alvorligheden skal gennemføres forsvarligt og ikke må trække i langdrag, jf. Peer Lorentzen m.fl.: Den Europæiske Menneskerettighedskonvention s. 118 og Lars Adam Rehof og Tyge Trier: Menneskeret s. 238. Anholdelsen kan endvidere kun retfærdiggøres i det omfang, de nævnte sager faktisk verserer, jf. Peer Lorentzen m.fl.: Den Europæiske Menneskerettighedskonvention s. 118.

Der ses ganske vist ikke at foreligge kommissionspraksis, der tager direkte stilling til anvendelsen af art. 5, stk. 1, litra f, ved frihedsberøvelsen af asylansøgere.

Da det som ovenfor nævnt må antages, at begrebet ”udvisning” i konventionens forstand også omfatter udsendelse af asylansøgere, der har fået afslag på opholdstilladelse, følger det imidlertid af den ovennævnte kommissionspraksis, at frihedsberøvelse af asylansøgere også vil kunne ske, inden der er truffet endelig afgørelse, eller inden der i 1. instans er truffet afgørelse om udsendelse (udvisning) af de pågældende asylansøgere.

Det forhold, at konventionens opregning af tilfaldte frihedsberøvelser af udtømmende, og at undtagelserne fortolkes restriktivt med afvisning af udvidende fortolkning, kan ikke tale imod at anvende en fortolkning af konventionens krav om, at der skal være taget skridt til udlevering eller udvisning, som er bedst stemmende med såvel litteraturen som kommissionens praksis, jf. den tilsvarende anvendelse af frihedsberøvelse i adskillige nationale lovgivninger.

Det må således antages, at konventionens krav om, at der skal være taget skridt til udlevering eller udvisning, er opfyldt ved frihedsberøvelse under en verserende asylsag som led i den særlige hasteprocedure for behandlingen af visse åbenbart grundløse-asylansøgninger.

Efter Menneskerettighedskommissionens praksis vil en frihedsberøvelse dog kun være forenelig med artikel 5, stk. 1, litra f, såfremt der

faktisk verserer en asylsag hos myndighederne og behandlingen af sagen fremmes med den fornødne hurtighed.

Da bestemmelsen kun kan finde anvendelse i sager om asylansøgere, hvis asylansøgning forventes eller er udtages til behandling efter åbenbart grundløs-proceduren, vil det være en betingelse for frihedsberøvelse efter den foreslåede bestemmelse, at den frihedsberøvede har indgivet ansøgning om asyl og der således faktisk verserer en asylsag hos myndighederne.

Da frihedsberøvelsen endvidere vil være kortvarig og under ingen omstændigheder efter den foreslåede bestemmelse vil kunne udstrækkes til længere end 7 dage, vil betingelsen om, at sagen fremmes med den fornødne hurtighed, også være opfyldt.

I relation til art. 14 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention stiller du dig tvivlende over for, hvorvidt den i lovforslagets bemærkninger beskrevne anvendelse af den foreslåede udvidede adgang til frihedsberøvelse er udtryk for en saglig forskelsbehandling baseret på grund af nationalitet. Du har i den forbindelse peget på, at den særlige hasteprocedure, som i dag kun omfatter visse nationaliteter, der ikke skal udfylde asylansøgningsskema, efter lovforslagets bemærkninger vil blive udstrakt til asylansøgere fra alle nationaliteter, som efter gældende praksis ikke skal udfylde asylansøgningsskema, og at proportionalitetskriteriet i art. 14 formentlig alene vil være til stede i forhold til de nationaliteter, som var omfattet af ordningen fra september 1994.

Jeg skal, for så vidt angår det generelle spørgsmål om ordningens forenelighed med Menneskerettighedskonventionens art. 14, henviser til den indgående drøftelse af dette spørgsmål i Indenrigsministeriets udredning på siderne 83-107 og i Justitsministeriets udtalelse pkt. 3 og 4.

Jeg skal i den forbindelse pege på, at der i udredningens side 89-98 foretages en nøje gennemgang af hver enkelt af betingelserne for anvendelsen af frihedsberøvelse i forbindelse med den særlige hasteprocedure ved behandlingen af visse åbenbart grundløs-procedurer. Det konkluderes her, at de opstillede kriterier har den fornødne objektive og rimelige grundelse.

For så vidt angår den konkrete problemstilling, der rejser vedrørende anvendelse af asylansøgerens nationalitet som betingelse for frihedsberøvelse, må det fremhæves, at kravet om, at

den frihedsberøvede asylansøger skal tilhøre en nationalitet, som efter gældende praksis ikke skal udfylde asylansøgningsskema, indebærer, at der i disse tilfælde er tale om asylansøgere, der kommer fra lande, hvor der er en stærk forhåndsformodning om, at en ansøgning om asyl vil blive afslået. Der er således ikke tale om vilkårlig anvendelse af frihedsberøvelse på visse nationaliteter, idet udvælgelsen af de pågældende nationaliteter er et udslag af en objektiv vurdering af, hvorvidt der er en stærk forhåndsformodning om afslag på asyl.

Efter konventionsorganernes praksis er det ved bedømmelsen af en sags forenelighed med artikel 14 afgørende, om der foreligger en forskelsbehandling, der er tilstrækkelig objektivt begrundet, og om denne forskelsbehandling er proportional med det forfulgte formål, se f.eks. Menneskerettighedsdomstolens afgørelse i sag Lithgow, Vol. 102, pr. 177.

Den beskrevne anvendelse af nationalitetskriteriet vil have den fornødne objektive og rimelige grundelse ud fra hensynet til at begrænse anvendelsen af frihedsberøvelse mest muligt til tilfælde, hvor der allerede ved asylsagsbehandlingen påbegyndelse er en nærliggende udsigt til, at der efter endt behandling meddeles afslag på asyl og der herefter består et udsendelsesproblem, jf. nærmere Indenrigsministeriets udredning side 89 og 90.

Den enkelte medlemsstat må videre inden for rammerne af statens "margin of appreciation" være berettiget til at foranstalte frihedsberøvelse af asylansøgere med det overordnede formål for øje dels at hindre, at asylansøgeren unddrager sig en udsendelse, når denne måtte blive aktuel, dels at sikre asylansøgerens tilstedeværelse under asylsagens behandling, hvilket ud fra de indhøstede erfaringer har vist sig kan være nødvendigt for at få afsluttet asylsagen i rimelig tid og at få nedbragt kriminaliteten.

Den beskrevne anvendelse af nationalitetskriteriet vil endvidere være proportional med det forfulgte formål.

Baggrunden for etableringen af den særlige adgang til frihedsberøvelse over for visse europæiske asylansøgere i september 1994 har været de generelt dårlige erfaringer, de danske udlændingemyndigheder har haft med østeuropæiske asylansøgere med hensyn til kriminalitet, uro på asylcentrene og forhaling af asylsagsbehandlingen.

Et af formålene med anvendelsen af frihedsberøvelse har således været at sikre asylansøgnernes tilstedeværelse under sagens behandling med henblik på at sikre muligheden for gennemførelsen af udsendelse, når asylsagen var afsluttet.

Anvendelsen af frihedsberøvelse går ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at sikre dette formål, da frihedsberøvelse efter bestemmelsens ordlyd kun kan foretages, såfremt det er påkrævet for at fastholde udlændingens tilstedeværelse under asylsagsbehandlingen, og ikke vil kunne ske, såfremt de i udlændingelovens § 34 nævnte mindre indgribende foranstaltninger er tilstrækkelige hertil.

Hertil kommer, at det fremgår af lovforslagets bemærkninger, at frihedsberøvelsen vil være kortvarig og under ingen omstændigheder vil kunne udstrækkes til at være af længere varighed end 7 dage.

Jeg synes endvidere, det er på sin plads at anføre, at sigtet med at udstrække den i september 1994 etablerede særlige hasteprocedure af visse åbenbart grundløse-asylsager til at gælde alle asylansøgere, der ikke udfylder asylansøgnings-skema, netop har været at imødegå kritikken af, at den etablerede ordning alene gjaldt for visse europæiske nationaliteter.

Jeg finder endelig anledning til at understrege, at lovforslaget naturligvis ikke vil indebære en

rutinemæssig frihedsberøvelse af alle asylansøgere fra lande, over for hvilke Direktoratet for Udlændinge har fastsat, at der ikke skal udfyldes asylansøgnings-skema, men at frihedsberøvelse også i disse tilfælde vil hvile på en konkret og individuel vurdering af oplysningerne om den enkelte asylansøger. Dette har også fundet direkte udtryk i bestemmelsens ordlyd.

Indgrebets karakter og omfang må herefter anses for at stå i rimeligt forhold til formålet.

Jeg nærer således på baggrund af den omfattende og grundige undersøgelse, som mine embedsmænd og Justitsministeriet har foretaget, ingen betænkeligheder ved det fremsatte forslag om en udvidelse af adgangen til at foretage frihedsberøvelse af asylansøgere. De hidtidige erfaringer, vi har indhøstet over for visse grupper af asylansøgere, har desværre gjort det nødvendigt at fremsætte forslag herom.

Jeg vil imidlertid naturligvis løbende følge udviklingen i kriminalitet, indrejsetal og sagsbehandlingstal på asylområdet med henblik på at vurdere nødvendigheden af at bibeholde den foreslåede bestemmelse om frihedsberøvelse af asylansøgere. Jeg har endvidere til hensigt om ca. et år at foretage en grundig evaluering af nødvendigheden af at opretholde en sådan udvidet adgang til frihedsberøvelse af asylansøgere under sagsbehandlingen.

Med venlig hilsen

Birte Weiss

Indenrigsministerens kommentar til henvendelsen fra The Council of the Baltic Sea States

Spørgsmål:

Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 17. december 1998 fra Council of the Baltic Sea States, jf. bilag 6.

Svar:

Østersørådets Kommissær for Demokratiske Institutioner og Menneskerettigheder, herunder Rettigheder for Personer tilhørende Mindretal, spørger, hvorvidt ordningen i udlændingelovens § 36, stk. 1, 3. pkt., vedrørende frihedsberøvelse af asylansøgere i den særligt fremskyndede åbenbart grundløs-procedure er blevet evalueret. Kommissæren anfører, at der synes at mangle faktuelle oplysninger som principielt beslutningsgrundlag for at fortsætte ordningen uændret og ophæve revisionsbestemmelsen.

Indenrigsministeriet skal hertil bemærke, at det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, side 4, 1. spalte, til Flygtningenævnet, Dansk Flygtningehjælp, Udlændingestyrelsen, Rigspolitiet og statsamterne forud for fremsættelsen af lovforslaget er blevet anmodet om at evaluere de bestemmelser i udlændingeloven, der efter § 4 i lov nr. 382 af 14. juni 1995 om ændring af udlændingeloven skal revideres. De pågældende myndigheder m.v. har ikke bemærkninger til lovgrundlaget i udlændingeloven for de omhandlede ordninger. Der kan i den forbindelse henvises til rigspolitiets breve af 12. februar 1998 og 25. august 1998, som den 31. december 1998 er sendt til Folketingets Retsudvalg (L 71 – bilag 9).

Rigspolitichefen har i forbindelse med evalueringen af ordningen i brev af 25. august 1998, side 1-2, (L 71 – bilag 9), oplyst, at den udvidede adgang til frihedsberøvelse af visse asylansøgere har ført til de ønskede resultater i relation til (fastholdelse af) kortere sagsbehandlingstider, mindre uro i Modtagecenter Sandholm og mindre (berigelses)kriminalitet i Hillerød Politikreds. Det er Rigspolitichefens opfattelse, at ordningen bør opretholdes som en væsentlig forudsætning for, at den nødvendige indsats over for udlændinge, som med helt udsigtsløse sager forsøger at få ophold i Danmark, kan fastholdes.

Østersørådets Kommissær for Demokratiske Institutioner og Menneskerettigheder, herunder Rettigheder for Personer tilhørende Mindretal, anfører, at ordningen i udlændingelovens § 36, stk. 1, 3. pkt., vedrørende frihedsberøvelse af asylansøgere i den særligt fremskyndede åbenbart grundløs-procedure fortsat rummer uafklarede retssikkerhedsmæssige og menneskeretlige problemer, og at det derfor findes betænkeligt, at bestemmelsen med lovforslag nr. L 71 videreføres, og at revisionsbestemmelsen ophæves. Det i bemærkningerne erklærede formål med bestemmelsen i udlændingelovens § 36, stk. 1, 3. pkt. – »at skabe en sådan signaleffekt, at færre asylsøgere med helt udsigtsløse sager forsøger at få ophold i Danmark« – kan ikke betragtes som et menneskeretligt sagligt kriterium.

Indenrigsministeriet skal hertil bemærke, at Indenrigsministeriet i forbindelse med ordningens indførelse i 1995 foretog en udredning af ordningens forenelighed med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Justitsministeriet og Udenrigsministeriet tiltrådte i den forbindelse på basis af en abstrakt bedømmelse udredningens konklusion om, at ordningen ikke vil stride mod Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, under forudsætning af, at ordningen administreres i overensstemmelse med lovforslagets bemærkninger, således at en frihedsberøvelse alene vil blive iværksat efter en konkret og individuel vurdering af den pågældendes forhold.

Hertil kommer, at en af politiet i medfør af udlændingelovens § 36 iværksat frihedsberøvelse inden tre døgn skal forelægges domstolene, jf. udlændingelovens § 37, og at domstolene af egen drift efterprøver, om frihedsberøvelsen i den konkrete sag er i overensstemmelse med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Det kan tilføjes, at Østre Landsret i en kendelse af 6. juli 1995 har fastslået, at en frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36, stk. 1, 3. pkt., i en konkret sag ikke var stridende mod Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 5 og 14.

Østersørådets Kommissær for Demokratiske Institutioner og Menneskerettigheder, herunder Rettigheder for Personer tilhørende Mindretal, sætter spørgsmålstegn ved, om det er muligt at foretage en konkret og individuel vurdering i forbindelse med frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36, stk. 1, 3. pkt. En asylansøgers nationalitet kan ikke være eneafgørende som grundlag for en beslutning om frihedsberøvelse, og der må foreligge konkrete individuelle holdpunkter for at antage, at den pågældende efter at have indgivet ansøgning om asyl vil unddrage sig asylsagsbehandling.

Indenrigsministeriet skal hertil bemærke, at det er en forudsætning for ordningens forenelighed med Danmarks internationale forpligtelser, at frihedsberøvelse kun kan besluttes efter en konkret og individuel vurdering. Det fremgår af rigspolitets brev af 12. februar 1998, side 6, (L 71 – bilag 9), at rigspolitiet i forbindelse med hver enkelt beslutning om frihedsberøvelse – i overensstemmelse med lovtæksten og bemærkningerne hertil – har foretaget en konkret og individuel vurdering af samtlige sagens omstændigheder. Der er i den forbindelse særligt lagt vægt på oplysninger vedrørende blandt andet indrejseforhold, ansøgningstidspunkt og –sted samt omstændighederne i øvrigt omkring ansøgningens indgivelse, personlige forhold og even-

tuelle oplysninger om kriminalitet og tidligere indgivne asylansøgninger.

Det fremgår endvidere af brevet side 6, at rigspolitiet i en lang række tilfælde har afstået fra at søge personer fra de såkaldte »listelande« frihedsberøvet. Der har typisk været tale om mindreårige asylansøgere, familier med børn og lovligt indrejste udlændinge, der har ansøgt om asyl i forbindelse med indrejsen eller i umiddelbar tilknytning hertil.

En asylansøgers nationalitet er således ikke eneafgørende som grundlag for en beslutning om frihedsberøvelse. Hertil kommer, at frihedsberøvelse af en varighed på 72 timer eller derover efterprøves ved domstolene, jf. udlændingelovens § 37, stk. 1.

Østersørådets Kommissær for Demokratiske Institutioner og Menneskerettigheder, herunder Rettigheder for Personer tilhørende Mindretal, anfører, at det er kommissærens indtryk, at der gennem længere tid ikke har været foretaget frihedsberøvelser i medfør af bestemmelsen i udlændingelovens § 36, stk. 1, 3. pkt.

Indenrigsministeriet skal hertil bemærke, at bestemmelsen anvendes, men i få tilfælde. Det fremgår således af rigspolitets brev af 25. august 1998, side 2, (L 71 – bilag 9), at adgangen til frihedsberøvelse i medfør af udlændingelovens § 36, stk. 1, 3. pkt., i 1998 indtil den 21. august 1998 har været anvendt i ni tilfælde.

Bilag 3

Nogle af udvalgets spørgsmål til indenrigsministeren og dennes svar herpå

Spørgsmål:

Ministeren bedes uddybe bemærkningerne i pkt. 5.2., for så vidt angår 3-års-fristen, hvor suspensionsbestemmelsen ikke anvendes. Betyder bemærkningerne, at 3-års-fristen, hvor suspensionsbestemmelsen ikke er anvendt, altid beregnes fra et tidligere tidspunkt end efter gældende ret, og vil ministeren ledsage svaret med et par eksempler?

Svar:

Forslaget til en ny § 27, stk. 4, i udlændingeloven medfører ingen ændringer i forhold til Indenrigsministeriets praksis i sager om familiesammenføring og Udlændingestyrelsens praksis i sager om familiesammenføring og asyl. Bestemmelsen foreslås indsat for at tydeliggøre, hvorledes treårsfristen for bl.a. inddragelse eller nægtelse af forlængelse af opholdstilladelse beregnes.

Det foreslås således, at der som udlændingelovens § 27, stk. 4, 1. pkt., indsættes en ny bestemmelse, hvorved det fastslås, at beregningen af treårsfristen afbrydes, når en meddelt opholdstilladelse udløber eller inddrages af Udlændingestyrelsen.

Forslaget kan illustreres med følgende eksempler:

Hvis en udlændings opholdstilladelse som flygtning udløber efter to år og ti måneder og sagsbehandlingen i Udlændingestyrelsen derefter tager fire måneder, hvorefter Udlændingestyrelsen finder grundlag for forlængelse af opholdstilladelsen, vil der, hvis de øvrige betingelser herfor er opfyldt, blive meddelt tidsubegrænset opholdstilladelse.

Hvis Udlændingestyrelsen derimod i den samme situation finder, at opholdstilladelsen som flygtning ikke skal forlænges, vil Udlændingestyrelsen efter forslaget som hidtil antaget i Indenrigsministeriets og Udlændingestyrelsens praksis kunne nægte at forlænge opholdstilladelsen, selv om der på afgørelsestidspunktet er gået i alt tre år og to måneder efter meddelelsen af den oprindelige opholdstilladelse. Treårsfristen er dog absolut i den forstand, at selve grundlaget

for nægtelse af forlængelse – dvs. f.eks. samlivsophør ved opholdstilladelse meddelt på grundlag af ægteskab eller ophør af et asylgrundlag – skal være indtrådt inden for tre år.

Der foreslås endvidere som udlændingelovens § 27, stk. 4, 2. pkt., indsat en ny bestemmelse, hvorefter treårsfristen beregnes fra det oprindelige tidspunkt, hvis opholdstilladelsen forlænges, eller hvis inddragelsen ophæves af Udlændingestyrelsen eller i klageinstansen. Der er således ikke tale om, at en ny treårsfrist begynder at løbe fra afgørelsen om forlængelse.

Spørgsmål:

Ad besvarelsen på spørgsmål nr. 11, jf. L 71 – bilag 19

Ministeren bedes redegøre nærmere for, hvorfor der i svaret henvises til praksis i stedet for den gældende bestemmelse, som regulerer retstilstanden. Herunder bedes ministeren oplyse, om der er forskel på praksis og gældende ret.

Svar:

Efter den gældende udlændingelovs § 11, stk. 3, meddeles, såfremt de øvrige betingelser herfor er opfyldt, efter ansøgning tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding med opholdstilladelse efter §§ 7, 8 eller 9, stk. 1 og 2, som med henblik på varigt ophold lovligt har boet her i landet i mere end de sidste 3 år.

Udlændingeloven indeholder ingen udtrykkelig bestemmelse om, hvorvidt den i § 11, stk. 3, nævnte 3-års-frist suspenderes ved udløbet af opholdstilladelsen.

Udlændingestyrelsen og Indenrigsministeriet har med hensyn til anvendelsen af bestemmelsen i § 11, stk. 3, anlagt den praksis, at beregningen af 3-års-fristen afbrydes, når en meddelt opholdstilladelse udløber.

Denne forståelse af 3-års-fristen har Folketingets Ombudsmand i en udtalelse af 25. november 1992 ikke fundet anledning til at kritisere.

I en afgørelse af 6. august 1998 har Flygtningenævnet imidlertid ophævet Udlændingestyrelsens inddragelse af en opholdstilladelse med henvisning til, at udløbet af en opholdstilladelse

(efter 2 år og 10 måneder) ikke kan bevirke en suspension af 3-års-fristen.

Med henblik på at tydeliggøre retsgrundlaget på dette område foreslås der indsat en ny bestemmelse i udlændingelovens § 27, stk. 4, hvor det blandt andet præciseres, at beregningen af fristen afbrydes, når en meddelt opholdstilladelse udløber.

Spørgsmål:

Ministeren bedes forklare nærmere, hvad skæringstidspunktet er i besvarelsens 4. og 5. afsnit, jf. udtrykkene: »... skal være indtrådt inden for tre år« (4. afsnit) og »fra det oprindelige tidspunkt« (5. afsnit).

Svar:

Udlændingelovens § 27, stk. 1-3, indeholder en række regler for, fra hvilket tidspunkt blandt andet 3-års-fristen beregnes.

Har udlændingen fået asyl, regnes 3-års-fristen fra den første meddelelse af opholdstilladelsen.

Har udlændingen fået opholdstilladelse på andet grundlag, regnes 3-års-fristen fra tidspunktet for udlændingens tilmelding til folkeregisteret eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse.

Har udlændingen i umiddelbar forlængelse af en opholdstilladelse efter jugoslaverloven fået asyl eller opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 5, regnes 3-års-fristen fra den første meddelelse af opholdstilladelse efter jugoslaverloven eller, hvis ansøgningen om opholdstilladelse er indgivet her i landet, fra tidspunktet for ansøgningens indgivelse.

Spørgsmål:

Ministeren bedes redegøre for, hvilke situationer der er omfattet af henvisningerne i den gældende § 27.

Svar:

Udlændingelovens § 27, stk. 1-3, indeholder en række regler for, fra hvilket tidspunkt de i udlændingelovens § 27, stk. 1, nævnte tidsrum beregnes.

De tidsrum i udlændingeloven, som der henvises til i § 27, stk. 1, er følgende:

Det tidsrum på 3 år i udlændingelovens § 11, stk. 3, hvorefter der efter ansøgning - såfremt de øvrige betingelser herfor er opfyldt - meddeles tidsubegrænset opholdstilladelse til en udlænding med opholdstilladelse efter §§ 7, 8 eller 9, stk. 1 og 2, som med henblik på varigt ophold lovligt har boet her i landet i mere end de sidste 3 år.

Det tidsrum på 2 år i udlændingelovens § 17, stk. 1, 3. pkt., hvorefter opholdstilladelsen til en udlænding, der med henblik på varigt ophold lovligt har boet mere end 2 år her i landet, bortfalder, når den pågældende har opholdt sig uden for landet i mere end 12 på hinanden følgende måneder.

Det tidsrum på 7 år i udlændingelovens § 22, hvorefter blandt andet en udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 7 år, kan udvises, hvis de i bestemmelsen øvrige anførte betingelser er til stede.

Det tidsrum på 3 år i udlændingelovens § 23, hvorefter en udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 3 år, kan udvises, hvis de i bestemmelsen øvrige anførte betingelser er til stede.

Det tidsrum på 6 måneder i udlændingelovens § 25 a, hvorefter en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, kan udvises, hvis de i bestemmelsen øvrige anførte betingelser er til stede.